

»Hvad siger De!«

»Ja, jeg veed naturligvis ingenting. Men jeg har paa Fornemmelsen, at han ikke er saa glad ved den Forbindelse. Det er jo en Jødedame.«

Inger blev blodrød og gik en Tid tavs. Det skulde hun have vidst! Hun følte sig pludselig helt skamfuld ved Tanken om, hvor fri hun havde været overfor ham.

Hofjægermesterinden, der i Smug iagttog hende, misforstod imidlertid det Indtryk, Meddelelsen gjorde paa hende, — og det kom ikke til nogen nærmere Forklaring. Der blev nemlig i det samme kaldt paa dem ude fra Festpladsen, hvor Vognene nu var kørt frem. Pastor Blomberg og hans Kone sad allerede vel indpakkede paa deres Pladser, og Præsten var lidt utaalmodig, saa der blev kun Lejlighed til en hastig Afsked.

Da Inger var kommen tilsæde og vilde tage sine Handsker paa, kunde hun ikke finde dem, og med Betuttelse gik det da op for hende, at hun havde glemmt at faa dem tilbage fra Per, som rimeligvis uden at tænke derover havde puttet dem til sig.

Der havde endnu været Tid til at bringe dem tilveje, — Hofjægermesterens Vogn var endnu ikke kørt — men saa brødefuld følte hun sig, at hun ingenting vilde sige for ikke at røbe sig overfor Moderen. Hun turde i sin Raadvildhed end ikke se sig tilbage, idet de kørte; og under Kørslen skjulte hun omhyggeligt Hænderne under Vogntæppet. Ti